

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 3 ust. 5 w związku z lit. b) i c) załącznika A do dyrektywy 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że krajowe uregulowanie ustawowe dotyczące zmian ceny w umowach na dostawę prądu zawartych z odbiorcami będącymi gospodarstwami domowymi zaopatrywanymi w prąd w ramach ogólnego obowiązku dostawy (odbiorcy taryfowi) spełnia wymogi niezbędnego stopnia przejrzystości, jeżeli w uregulowaniu tym nie wskazuje się przyczyn, warunków i zakresu zmiany ceny, jednakże zagwarantowane jest, że przedsiębiorstwo dostaw prądu poinformuje swoich odbiorców z góry w odpowiednim terminie o każdej zmianie ceny i że odbiorcy ci mają możliwość rozwiązania umowy, jeżeli nie zamierzają zaakceptować podanych im do wiadomości zmienionych warunków?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 96/92/WE, Dz.U. L 176, s. 37.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 28 lipca 2011 r. — Blanka Soukupová przeciwko Ministerstvu zemědělství

(Sprawa C-401/11)

(2011/C 311/31)

Język postępowania: czeski

Sąd krajowy

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Blanka Soukupová

Strona pozwana: Ministerstvo zemědělství

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „normalny wiek emerytalny” w momencie przekazywania gospodarstwa zgodnie z art. 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz zmieniającego i uchylającego niektóre rozporządzenia⁽¹⁾ można interpretować jako „wiek wymagany do nabycia uprawnień do świadczeń emerytalnych” przez danego wnioskodawcę w świetle przepisów krajowych?
- 2) Jeśli odpowiedź na pytanie pierwsze jest twierdząca, to czy zgodne z prawem Unii Europejskiej i z ogólnymi zasadami

prawa Unii Europejskiej jest, aby „normalny wiek emerytalny” w momencie przekazywania gospodarstwa został określony odmiennie dla poszczególnych wnioskodawców, w zależności od ich płci i liczby dzieci, które wychowali?

- 3) Jeśli odpowiedź na pytanie pierwsze jest przecząca, to jakie kryteria powinien wziąć pod uwagę sąd krajowy, dokonując wykładni pojęcia „normalny wiek emerytalny” w momencie przekazywania gospodarstwa zgodnie z art. 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz zmieniającego i uchylającego niektóre rozporządzenia?

⁽¹⁾ Dz.U. 1999 L 160, s. 80.

Odwołanie wniesione w dniu 28 lipca 2011 r. przez Komisję Europejską od wyroku Sądu z dnia 17 maja 2011 r. w sprawie T-1/08, Buczek Automotive przeciwko Komisji

(Sprawa C-405/11 P)

(2011/C 311/32)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: A. Stobiecka-Kuik, T. Maxian Rusche, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Buczek Automotive Sp. z o.o., Rzeczpospolita Polska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene wyroku Sądu z 17 maja 2011 roku w sprawie T-1/08 Buczek Automotive Sp. z o.o. przeciwko Komisji w zakresie, w jakim stwierdza nieważność zaskarżonej decyzji;
- wydanie ostatecznego wyroku w kwestiach będących przedmiotem niniejszego odwołania;
- zwrócenie decyzji do Sądu do ponownego rozpatrzenia w zakresie pozostałych zarzutów podniesionych w pierwszej instancji;
- rozstrzygnięcie o kosztach w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi w odwołaniu dwa zarzuty, a mianowicie naruszenia art. 107, ust. 1 TFUE oraz naruszenia art. 107, ust. 1 TFUE w związku z art. 296 TFUE i Protokołu nr 8 do Aktu Przystąpienia 2004 w sprawie restrukturyzacji polskiego hutnictwa żelaza i stali⁽¹⁾ (dalej „Protokół nr 8”).

Po pierwsze, Sąd naruszył art. 107, ust. 1 TFUE poprzez dokonanie oceny testu prywatnego wierzyciela zastosowanego przez Komisję w oparciu o niewłaściwy standard prawny. I tak, Sąd stwierdził, że Komisja była zobowiązana do przeprowadzenia dodatkowych obliczeń korzyści z różnych metod egzekucji oraz powinna była porównać czas trwania różnych postępowań egzekucyjnych zmierzających do odzyskania należności publicznoprawnych. Komisja podnosi, że nie jest zobowiązana do przeprowadzenia dokładnych obliczeń, lecz do uwzględnienia elementów, które wierzyciel prywatny wziąłby pod uwagę przy podejmowaniu swojej decyzji.

Ponadto Sąd naruszył art. 107, ust. 1 TFUE poprzez niewłaściwe nałożenie ciężaru dowodu na Komisję, to jest poprzez nałożenie na Komisję obowiązku przedłożenia dodatkowego materiału dowodowego, w szczególności co do czasu trwania różnych postępowań lub porównywania wielkości wpływów z różnych rodzajów lub etapów skutecznej egzekucji wierzytelności, w celu odrzucenia argumentu o zachowaniu wierzyciela prywatnego.

Po drugie, Sąd naruszył art. 107, ust. 1 TFUE w związku z art. 296 TFUE i Protokół nr 8 poprzez błędne uznanie, że Komisja nie dopełniła obowiązku podania przesłanek, dla których pomoc miałyby wpłynąć na wymianę handlową pomiędzy Państwami Członkowskimi i zakłócić konkurencję lub potencjalnie jej zagrozić. Sąd nie uwzględnił w ogóle faktu, że przedmiotową pomoc należy uznać za zakłócającą konkurencję lub grożącą jej zakłóceniem na mocy prawa pierwotnego, mianowicie Protokołu nr 8, który stanowi prawną podstawę decyzji, w związku z czym dodatkowe uzasadnianie przesłanek dotyczących wymiany handlowej i konkurencji w decyzji było zbędne.

(¹) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej — Protokół nr 8 w sprawie restrukturyzacji polskiego hutnictwa żelaza i stali (Dz.U. L 236 z 23.9.2003, str. 948)

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 16 maja 2011 r. w sprawie T-145/08 Atlas Transport GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 29 lipca 2011 r. przez Atlas Transport GmbH; interwenient: Atlas Air Inc.

(Sprawa C-406/11 P)

(2011/C 311/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Atlas Transport GmbH (przedstawiciel: K. Schmidt-Hern, adwokat)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Atlas Air Inc. (interwenient)

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej wydanego w dniu 16 maja 2011 r. w sprawie T-145/08;
- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 24 stycznia 2008 r. (sprawa R 1023/2007-1);
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) kosztami postępowania w obydwu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną decyzją OHIM i Sąd naruszyły art. 59 zdanie trzecie rozporządzenia nr 40/94, regulujący obowiązek uzasadnienia odwołania. Ponadto zaskarżoną decyzją OHIM i Sąd naruszyły analogicznie art. 60 rozporządzenia nr 40/94 w związku z zasadą 20 ust. 7 rozporządzenia nr 2868/95 oraz uznane zasady prawne państw członkowskich. Postępowanie przez OHIM należało bezwzględnie zawiesić, tak żeby termin na wniesienie odwołania jeszcze nie upłynął.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgerichts Münster (Niemcy) w dniu 1 sierpnia 2011 r. — Postępowanie karne przeciwko Thomasowi Karlowi-Heinzowi Kerkhoffi

(Sprawa C-408/11)

(2011/C 311/34)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Amtsgerichts Münster

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Thomas Karl-Heinz Kerkhoff

Staatsanwaltschaft Münster

Pytania prejudycjalne

Czy art. 11 ust. 4 dyrektywy 2006/126/WE (¹) należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie jest uprawnione do trwałej odmowy uznania ważności wystawionego przez inne państwo członkowskie prawa jazdy także wtedy, gdy uprawnienie do kierowania pojazdem zostało wcześniej cofnięte na terytorium tego pierwszego państwa, przy czym nie został wyznaczony osobny okres obowiązywania zakazu ubiegania się o nowe prawo jazdy, bądź taki okres został wyznaczony i w międzyczasie upłynął?

(¹) Dyrektywa 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy (przekształcenie); Dz.U. L 403, s. 18